

# Matt Mitchell: Ruutin kirjan jälkikorjuu: Ruut ja Noomi

---

## Matt Mitchell: Gleanings from the Book of Ruth: Ruth and Naomi

Ruut 1:1-22

Kutsun tätä lyhyttä (3 saarnan) sarjaa otsikolla "Ruutin kirjan jälkikorjuu". Siitä jo ilmeneekin, että kirjalla on kaksoismerkitys. Kerrotaanhan itse kirjassa jälkikorjuusta, maanviljelykseen kuuluvasta tähkien poiminnasta.

Tässä siis kuvataan ohranleikkuuseen liittyvää jälkikorjuuta. Tiedän sen, koska sain sen selville Googlasta. Joten jos ei ollut kyseessä ohranleikkuu, niin Google on väärässä, en minä. Oli niin tai näin, siinä on paljon rohkaisevampi kuva kuin meillä oli täällä tämän kuivan kesän aikaan (2012), vai mitä?

Olemme tietenkin syventymässä hengelliseen jälkikorjuuseen eikä maanviljelykseen. Mitä tiedon tähkiä voimme siis poimia Jumalasta ja hänen tavastaan toimia Ruutin kirjan perusteella? Ja mitä merkitystä sillä on meidän elämällemme?

Tänään luemme ja tutkimme Ruutin kirjan ensimmäistä lukua. Otsikoin tämän saarnani nimellä "Ruut ja Noomi". Koko kirjaa voitaisiin nimittää samoin, sillä kaksi kolmasosaa siitä kertoo näistä naisista, jotka ovat päähenkilöitä tässä tarinassa, ja kertomus kuvataan heidän näkökulmastaan.

Raamatussa pidän juuri siitä. Jotkut luulevat, että Raamattu jotenkin vihaa naisia ja on naisvastainen, mutta sellaiset kertomukset, joissa kerrotaan esimerkiksi Deborahista ja Ruutin kohtalosta osoittavat, että sellainen käsitys on pelkkä myytti. Raamattu on myönteinen kirja naisia kohtaan ja siinä kerrotaan joistakin ihailtavista naisista, joilta voimme oppia paljon. Tällä kertaa opimme Ruutilta ja Noomilta.

Olen sanonut aiemmin jo monituisia kertoja, että paras tapa tutustua tällaisiin kertomuksiin on teeskennellä (ainakin jollain tasolla), että ei ole koskaan kuullutkaan koko tarinaa. On parasta syventyä kertomukseen kuin lukisi sitä ensi kertaa. Sitten huomata siitä niitä asioita, joita ensikertalainen huomaisi.

*Siihen aikaan, kun tuomarit hallitsivat Israelia, tuli kerran nälänhätä maahan. Muuan mies Juudan Betlehemistä muutti silloin vaimonsa ja kahden poikansa kanssa siirtolaiseksi Moabin maahan. Miehen nimi oli Elimelek, hänen vaimonsa oli Noomi, heidän poikansa olivat nimeltään Mahlon ja Kiljon, ja he olivat efratalaisia Juudan Betlehemistä. He tulivat Moabin maahan ja jäivät sinne asumaan. Ruut 1:1-2.*

Kertomus on ajalta, jolloin "tuomarit hallitsivat Israelia". Se ei ollut hyvää aikaa. Olemme viimeisen kolmen kuukauden aikana oppineet, kuinka synkkä ja vaikea aika se oli [Tätä saarnasarjaa ei ole toistaiseksi suomennettu, ehkä myöhemmin. Suom.huom.] Ja tosiaankin silloin oli Israelissa nälänhätä. Mahdollisesti midianilaiset aiheuttivat sen, kun he tunkeutuivat maahan ryöstelemään heinäsiirkojen tavalla. Muistattehan sen Tuomarien kirjasta? Tai ehkä oli kyseessä Jumalan tuomiot, joiden takia ei saatu sadetta, koska kansa harrasti hillitöntä epäjumalapalvontaa.

Jumala oli uhannut rangaista kansaa sillä tavoin 5. Mooseksen kirjassa. Ei siis kerrota, mistä nälänhätä johtui, mutta on selvää, että kyseessä oli ankara koettelemus.

Ja Betlehemissä asui mies nimeltä Elimelek. Kertomus alkaa ikävissä merkeissä ja näemme myöhemmin, kuinka se päättyy. Elimelek ja hänen vaimonsa Noomi tekivät vaikean päätöksen. He päättivät lähteä Luvatusta maasta ja mennä Jordanin yli Moabin maahan. Mies otti mukaansa vaimonsa ja kaksi poikaansa, Mahlonin ja Kiljonin, ja asettui Moabin maahan. Mutta kaikki ei sujunut hyvin.

*Elimelek, Noomin mies, kuoli, ja Noomi jäi yksin molempien poikiensa kanssa. Pojat ottivat itselleen moabilaiset vaimot; toisen nimi oli Orpa ja toisen Ruut. Kun he olivat asuneet siellä kymmenisen vuotta, kuolivat myös molemmat pojat, Mahlon ja Kiljon, ja niin Noomi oli yksin menetettyään sekä miehensä että poikansa. Ruut 1:3-5.*

Tuskin pystymme kuvittelemaan, kuinka kauheita kokemuksia nämä olivat Noomille. Ensiksi hänen miehensä kuoli. Toiseksi hänen poikansa naivat kumpikin moabilaiset naiset, joka oli varmaankin teknisesti laillista, mutta siihen aikaan ei mitenkään toivottavaa hurskaassa juutalaisperheessä. Ja he joutuivat asumaan maassa, jossa ihmiset palvelivat muita jumalia.

Sitten pojatkin kuolivat. Kului kymmenisen vuotta ja tuloksena kolme leskeä eikä yhtään lastenlasta jatkamassa sukua! Leskeksi jääminen noina aikoina merkitsi epävarmuutta, paljon suurempaa epävarmuutta kuin vastaava asia meidän päivinämme. Se oli pelottava tilanne, kun ei ollut ympärillä yhtään sukulaisia, jotka olisivat huolehtineet leskistä ja ajaneet heidän laillisia etujaan.

Noomilla ei ollut ketään. Siltä ainakin näyttää. Ei ketään tarpeeksi läheistä. Erityisesti näin oli Moabissa. Eikä ollut vain yksi leski - oli kolme leskeä! Noomi, Orpa ja Ruut. Kolme naista uhanalaisessa tilanteessa. Tilanne näytti toivottomalta, kun oli niin paljon huolta ja surua. Mitä sitten tapahtui?

Oletko sinä koskaan ollut tilanteessa, jossa kaikki näytti toivottomalta etkä tiennyt, mitä tapahtuisi? Sinä koit, että matto vedettiin jalkojesi alta ja maailmasi joutui syöksykierteeseen? Sellaisia olivat tuntemukset tässä kertomuksessa, sellaisessa tilanteessa elettiin. Elettiin tuomarien aikaa ja Noomi menetti kaiken, mikä takasi hänelle ulkonaista turvallisuutta elämässä. Kaiken paitsi kaksi miniää.

*Noomi päätti lähteä miniöittensä kanssa kotimatalle Moabin maasta, sillä hän oli siellä kuullut, että Herra oli huolehtinut kansastaan ja antanut sille hyvän sadon. Ruut 1:6.*

Herra oli ollut armollinen kansaansa kohtaan ja antanut ruokaa. Ja kun Noomi kuuli siitä, hän päätti lähteä kotimatalle Betlehemiin. "Leivän talossa" oli taas leipää.

Kun hän lähti sieltä missä oli asunut, hänen molemmat miniänsä tulivat mukaan, mutta heidän ollessaan matkalla Juudan maahan Noomi sanoi miniöilleen: *"Palatkaa kumpikin äitinne luo. Olkoon Herra teille hyvä, niin kuin te olette olleet hyviä vainajiamme ja minua kohtaan. Kunpa te Jumalan avulla saisitte molemmat uuden miehen ja löytäisitte turvan ja onnen hänen katonnsa alla."* Ruut 1: 7-9.

Minusta näyttää, että Noomi halusi auttaa näitä kahta naista. Onhan mahdollista, että hän vain yrittää karistaa heidät kannoiltaan, olivathan he taakkana hänen niskassaan. Mutta siltä ei vaikuta kuitenkaan. Pikemminkin tästä saa vaikutelman, että hän välitti noista naisista ja koki, että heidän olisi parasta päästä uusiin naimisiin Moabissa. Hän ilmeisesti ajattelee, että heillä olisi paremmat

mahdollisuudet löytää uudet miehet Moabista, vaikka vaikuttivatkin hedelmättömiltä. Ovathan he moabilaisia, onhan heillä ehkä jonkinlaiset mahdollisuudet. Samalla on hänen puoleltaan aika tyhmää lähettää heidät pois, kun hän tietää, että kaikki todelliset siunaukset tulevat Israelin Jumalalta. Häneltä Noomi anoo siunausta heidän elämäänsä. Pidän kovasti siitä, miten hän sen ilmaisee: "Olkoon Herra teille hyvä, niin kuin te olette olleet hyviä vainajiamme ja minua kohtaan".

*Noomi sanoi miniöilleen: "Palatkaa kumpikin äitinne luo. Olkoon Herra teille hyvä, niin kuin te olette olleet hyviä vainajiamme ja minua kohtaan". Ruut.1:8.*

## Hyvyys

Sana, joka on käännetty "hyviä" jakeessa 8, on varsin tärkeä sana. Siinä on heprean alkutekstissä sana "hesed", mutta sitä ei voida kääntää yhdellä sanalla. "Hyvyys" on oikein, mutta laupeus, liittouskollisuus, armo ja rakkaus ovat niitä muita sanoja, joilla sanan "hesed" merkitystä voidaan valottaa.

Eräs oppinut, jonka tekstiä luin tällä viikolla, määritteli sanan tällä tavoin: "Hesed" on mahdotonta kääntää yhdellä sanalla. Se on liittoon kuuluva termi, joka kätkee sisäänsä Jumalan hyviä ominaisuuksia: rakkauden, liittouskollisuuden, armon, laupeuden, ystävällisyyden ja lojaaliuden. Lyhyesti sanottuna se viittaa hurskaiseihin tekoihin ja laupeuteen, joka ulottuu paljon velvollisuuksia pidemmälle. [Daniel Block, NAC Judges, Ruth, sivut 634-635]

Psalmin 23 lopussa Daavid ilmaisee uskonsa, että "sinun hyvyytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä". Se on samaa hyvyyttä kuin "hesed". Sitä samaa Noomi toivoi Ruutille ja Orpalle. Hän haluaa, että he saavat kokea Herran hyvyyttä. Hyvyyttä, joka menee velvollisuutta pitemmälle, laupeutta, jota he eivät ansaitse. Me käytämme tästä sanaa "armo". Noomi haluaa, että Ruut ja Orpa saisivat tuntea Jumalan armon ja kokea sitä omakohtaisesti. Mikä mahtava rukous!

Meidän tulisi osata rukoilla sillä tavalla muiden puolesta. Rukoilla, että Herran "hesed" saisi levätä niiden yllä, joita rakastamme. Mutta on hyvä huomata, että se ei ole ainoastaan rukous. Se on jotakin sellaista, mitä hän on saanut kokea Ruutin ja Orpan taholta. Luetaan jakeesta 8 vielä kerran: *Olkoon Herra teille hyvä, niin kuin te olette olleet hyviä vainajiamme ja minua kohtaan.*

Hyvyys ei ole jotakin, mitä Jumala yksin jakaa. Me voimme myös osoittaa sitä muille. Noomi oli saanut kokea miniöidensä lojaaliutta ja hyvyyttä yli sen, mitä Noomi ansaitsikaan.

Ennen kuin kysyt itseltäsi, ketä kohtaan sinä voisit osoittaa tämänkaltaista hyvyyttä, kysy itseltäsi ensin seuraava kysymys: Kuka on osoittanut minulle laupeutta?

Me olemme kaikki saaneet kokea sellaista armoa. Etkö olekin ihastunut, kun joku osoittaa velvollisuuksien yli menevää laupeutta jollekin toiselle? Kuka on tehnyt sinulle niin? Onko ketään, jota voisit kiittää tänään?

Mitalin toinen puoli on tietenkin siinä, että kysymme: Ketä voisimme siunata samalla hyvyydellä ja ystävyydellä, jota Herra on osoittanut meitä kohtaan? Herra siunaa niitä, jotka ovat ystävällisiä. Rakkaus on kärsivällinen. Rakkaus on lempeä. Hengen hedelmää ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys.

Sana "hesed" tulee monta kertaa vastaan tässä lyhyessä kirjassa. Ruut on saava siunauksia osaltaan siksi, että on itse ollut hyvä. Noomi yritti olla hyvä ja päästää miniänsä lähtemään vapaasti. Mutta he eivät halunneet lähteä.

*"Kunpa te Jumalan avulla saisitte molemmat uuden miehen ja löytäisitte turvan ja onnen hänen kattonsa alla." Hän suuteli heitä, mutta he puhkesivat itkuun ja sanoivat: "Ei, me tahdomme, että sinä viet meidät kansasi luo." Silloin Noomi sanoi: "Menkää takaisin, tyttäreni! Mitä syytä teillä on tulla minun mukaani? Enhän minä enää voi synnyttää poikia teille miehiksi. Menkää takaisin, tyttäreni. Minä olen jo liian vanha mennäkseni vaimoksi kenellekään. Ja vaikka ajattelisin, että minulla vielä on toivoa lapsista, ja vaikka jo tänä yönä olisin jonkun miehen oma ja synnyttäisin poikia, niin jaksaisitteko kuitenkaan odottaa, että he kasvavat suuriksi? Voisitteko niin kauan elää naimattomina? Ei, tyttäreni! Minä olen kovin murheissani siitä, että tekin olette joutuneet kärsimään, kun Herra on minua näin raskaasti koetellut." Ruut 1:9-13.*

Ymmärrätkö, mitä hän sanoo? Noomi puhuu lankousavioliitoista, joiden puitteissa hänen tulevat poikansa (jos uusia syntyisi) voisivat korvata hänen entiset poikansa ja jatkaa näin sukua. Ei. Voisi. Tapahua. Ikinä. Hän sanoo. Joten millainen tulevaisuus heillä voisi olla Israelissa?

*Miniät itkivät nyt vielä katkerammin. Viimein Orpa suuteli anoppiaan hyvästiksi, mutta Ruut ei suostunut eroamaan Noomista. Silloin Noomi sanoi: "Katso nyt, kälysi lähti takaisin kansansa ja jumalansa luo. Lähde sinäkin kälysi mukana." Mutta Ruut sanoi: "Älä pakota minua eroamaan sinusta ja lähtemään luotasi. Minne sinä menet, sinne minäkin menen, ja minne sinä jätät, sinne minäkin jään. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi on minun Jumalani. Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne minut haudattakoon. Rangaiskoon minua Jumala nyt ja aina, jos muu kuin kuolema erottaa minut sinusta!" Ruut 1:14-17.*

### **Sitoutuneisuus**

Mikä sitoutuneisuuden kaunis ilmaus! Ruut ripustautuu Noomiin ja tarjoutuu sitoutumaan häneen ja hänen Jumalaansa. *Minne sinä menet, sinne minäkin menen, ja minne sinä jätät, sinne minäkin jään. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi on minun Jumalani.*

Ruut luopuu kaikista muista jumalista ja omistautuu yksin Herran palvelemiseen. Se on hämmästyttävää, varsinkin kun Noomi ei tunnu täysin luottavan Jumalaan. Ruut kuitenkin luottaa. Hän ei asetu Kemosin puolelle, joka oli Moabin jumala, vaan Herran puolelle, joka oli Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala.

Se on sitoutumista.

Olet varmaankin kuullut luettavan tai laulettavan tätä kohtaa häissä ja sanat kyllä sopivatkin sellaiseen tilanteeseen. Mutta Ruut ei nyt ollut menossa naimisiin. Tässähän Ruut lupaa huolehtia anopistaan. Tässähän Ruut ilmaisee, että hän uskoo elämänsä Jumalan käsiin.

Oletko sinä luovuttanut elämäsi Herran käsiin? Samalla tavoin? Oletko sanonut Herralle: "Jätän kaikki muut jumalat ja seuraan sinua"? Ilman paluuta?

Paluuta ei ole. Juuri sitä tarkoittaa jae 17, kun siinä sanotaan: *"Rangaiskoon minua Jumala nyt ja aina, jos muu kuin kuolema erottaa minut sinusta!"* - Paluun mahdollisuus on suljettu pois. On vain täydellinen sitoutuminen, täydellinen antaumus.

Jotkut ihmiset haluavat hyväksyä Jumalan samalla tavoin kuin he painaisivat jotakin "Hyväksy"-nappia jossain ohjelmassa tietokoneellaan. "Olen lukenut ja hyväksyn ehdot". Siinähän vain sivuutetaan nopeasti jokin hidaste, jotta voidaan taas jatkaa elämää. Jotkut eivät tee muuta kuin lisäävät Jeesuksen jumaliensa luetteloon.

Raha, huvitukset, perhe, urheilu, ihmisten suosio, maine, valta... ja Jeesus.

Mutta Jeesus haluaa olla elämässämme Jumalan paikalla - yksin. Hän haluaa samanlaista sitoutumista, jota Ruut edustaa: *"Minne sinä menet, sinne minäkin menen, ja minne sinä jätät, sinne minäkin jään. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi on minun Jumalani. Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja sinne minut haudattakoon. Rangaiskoon minua Jumala nyt ja aina, jos muu kuin kuolema erottaa minut sinusta!"*

Sitä kutsutaan uskoksi. Ja se on sitä hyvyttä, joka tuli esille jakeessa 8. Ja se on todellista sitoutuneisuutta. Kuvaako tämä sinun sydämesi tilaa?

Herra Jeesus Kristus sitoutui meihin, kun hän kuoli ristillä ja maksoi meidän syntivelkamme. Ja nyt kun hän on noussut kuolleista, hän kutsuu meitä omistautumaan hänelle. Noomin mielestä Ruut vaikutti olevan tosissaan:

*Kun Noomi käsitti, että Ruut oli lujasti päättänyt seurata häntä, hän ei puhunut siitä sen enempää. He kulkivat yhdessä, kunnes tulivat Betlehemiin. Heidän sinne saapuessaan nousi kaupungissa suuri hälinä, ja kaupungin naiset kyselivät: "Eikö tuo olekin Noomi?" Mutta Noomi sanoi heille: "Älkää kutsuko minua enää Noomiksi, vaan Maraksi, sillä Kaikkivaltias on koetellut minua ankarasti. Minulla oli kaikkea, kun täältä lähdin, mutta nyt, kun Herra tuo minut takaisin, olen kaikkea vailla. Miksi te kutsuisitte minua Noomiksi, kun Herra itse on kääntynyt minua vastaan ja Kaikkivaltias on antanut osakseni onnettomuuden." Ruut 1: 18-21.*

Voi. Tämä ei tunnu olevan mikään onnellinen kotiinpaluu. Vaikka Noomilla on Ruut mukanaan, vaikuttaa siltä kuin hän melkein pä unohtaisi tämän. "Minulla oli kaikkea, kun täältä lähdin". Tosiaanko? Eikö silloin lähdetty pikemminkin tyhjin vatsoin liikkeelle?

Niin, olihan minulla silloin aviomies. Ja nyt minulla ei ole mitään.

Ja Ruut seisoo siinä vieressä ja kuuntelee tätä.

Noomi oli katkera. Surullista kyllä. Hän toteaa sen itse jakeessa 13. Hän sanoo, että häntä saa vapaasti kutsua "katkeraksi" nykyään. Miltä sinusta tuntuisi lempinimi "Katkera" tai "Hapan"? Minä en tykkäisi, mutta Noomi ei pahemmin välittänyt.

Meidän täytyy varoa, ettemme tuomitse häntä. Meidän tulee tuntea häntä kohtaan myötätuntoa. Tämä on hyvin surullinen tilanne. Hän on epätoivoinen. Hänellä on ollut vastoinkäymisiä. Häntä on koeteltu. Hän tuntee tuskaa. Häneen sattuu.

Kristillinen usko ei väheksy kärsimystä. Ja Noomi on oikeassa siinä, että Herralla on täysi hallintavalta kärsimykseen nähden. *Herra itse on kääntynyt minua vastaan ja Kaikkivaltias on antanut osakseni onnettomuuden.*

Jumalalla on kaikkivaltius meidän vastoinkäymistemme suhteen. Mutta se ei tarkoita, että Jumala olisi Noomia vastaan. Noomi kyllä melkein pä syyttää Jumalaa ja tuntuu ajattelevan, että Jumala ansaitsee kuulla sen.

Juuri siinä Noomi on väärässä. Juuri siitä hänen katkeruutensa juontaa ja siitä sanotaan, että on 'katkera syystäkin'. Se maistuu kauhealta ja saa vatsan sekaisin.

Sen vastakohtana on tyytyväisyys.

### **Tyytyväisyys**

Se onkin helpommin sanottu kuin tehty. En usko, että osaisin toimia toisin kuin Noomi vastaavassa tilanteessa. Mutta tiedän, että hänen ei olisi pakko reagoida ihan noin. Monet ihmiset ovat kokeneet samaa - ja pahempaakin - ja he eivät ole silti tulleet katkeriksi, vaan ovat pysyneet tyytyväisinä.

Ajattele vaikka Jobia. *Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi! Job 1:21.* Meidän ei tarvitse katkeroitua elämän koettelemuksissa. Voimme sanoa "Jumalassa on kyllin". Vaikka kaikki muu vietäisiin meiltä, Jumalassa on kyllin. Aina on 10.000 hyvää syytä kiittää Herraa.

Noomi ei tunnu näkevän koko kuvaa. Hän kuvitteli, että hänen elämäntarinansa on siinä, että Jumala siunaa häntä - ja nyt Herra oli ottanut siunauksensa pois. Tarinan loppuko?

Tiedätkö, mitä tulee tapahtumaan sinun elämäntarinasi seuraavassa luvussa? Me elämme niin kuin tietäisimme, mutta emme tiedä. Emme pysty lukemaan seuraavaa lukua vielä. Mutta tunnemme tarinan kirjoittajan ja tiedämme, että hänen suunnitelmansa meitä varten ovat loppujen lopuksi hyviä.

Pieni toivonsäde pilkahtaa tarinan keskelle jakeessa 22 ennakoimaan tulevaa:

*Näin palasivat Noomi ja hänen moabilainen miniänsä Ruut Moabin maasta Betlehemiin. Ohranleikkuu oli juuri alkamassa. Ruut 1:22.*

Voimme ihmetellä, mitä tapahtuu seuraavaksi. Oletko sinä menossa juuri nyt nälkävuosien läpi elämässäsi? Onko matto vedetty altasi? Oletko tulossa pää edellä portaita alas ja pelkää, missä kunnossa olet portaiden juurella?

Älä anna periksi katkeruudelle. Jumalassa on kyllin. Hänellä on sinunkin elämäntarinaasi varten varattuna upea loppu. Odota seuraavaa lukua.

Sillä aikaa voit muistella, kuinka Herra on osoittanut sinulle hyvyytensä tähän mennessä ja kuinka muut ihmiset ovat osoittaneet sinulle hyvyyttään. Ja anna vähän hyvyyttä ympärillesi itsekin. Maailma tarvitsee sitä.

Herra on hyvä ja luottamuksemme arvoinen. Hän on sen arvoinen, että sitoudumme häneen täysillä.

Paluuta ei ole. Ei mitään paluuta.

Matt Mitchell

Copyright © 2013 Matt Mitchell. Artikkelin on suomennettu ja julkaistu luvalla pastori Mitchell'in blogista [Hot Orthodoxy](#).

Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla [www.uskonkilpi.net](http://www.uskonkilpi.net)